

recó del poeta

TAVERTET

*Ets un poble, Tavertet,
nascut sobre una roca;
ets petit, endreçat i net,
de molt noble soca.*

*Encimbellat sobre la cinglera
d'inacabables grenys,
espadats al davant i al darrera,
majestuosos, alts i ferrenys.*

*Al matí veus sortir el sol
dins de la mar, ajaçat,
i al vespre, quan se'n va a jóc,
més enllà de Montserrat.*

*De nit jugues amb les estrelles
en la volta del cel blau.
Que ets bonic quan t'emmiralles
dintre del pantà de Sau!*

*Si ta església és formosa,
la Verge encara ho és més,
escampant perfums de rosa
per Guillerries i Cabrerès.
Tu saps històries de lladres,
trabucaires i bandolers,
pastors, aimants i fades,
lleyataires i traginers.
Tens el front tot ple d'arrugues
mil·lenàries. Tens molts anys,
has viscut malestrugues,
infortunis i desenganys.*

*Vares passar molts dies
amb el cor ple de tristor,
pensava que et moriries
de melangia i dolor.*

*Has vist com els fills marxaven
buscant, amoinats, un altre nord,
les cases abandonaven
i, amb elles, la feixa i l'hort.*

*Mes uns altres fills adoptes
que també t'estimen de debò,
tu amb ells jugues i danses...
Quin goig que fa tot això!*

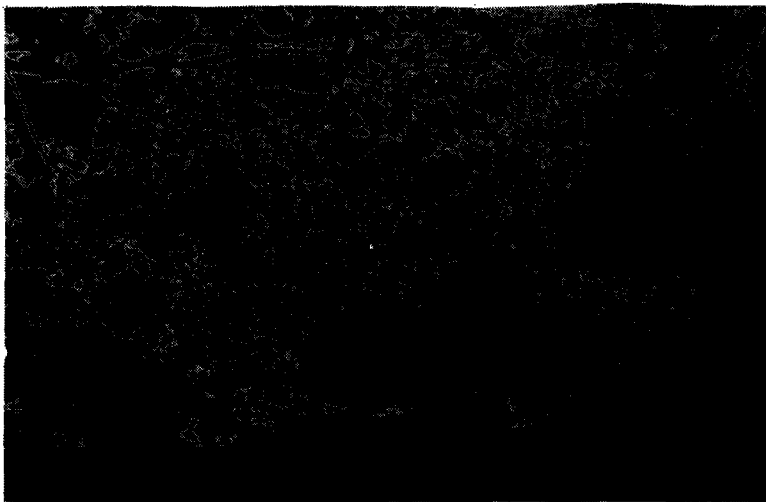
*No saps pas com m'agrada
veure't feliç i content...
... però que no vinguin altra vegada
els mals aires de ponent!*

MIQUEL BANÚS Agost 79

TANT SOLS UN INSTANT

*Cauen les últimes hores de la tarda.
Jo, espectador silenciós i immòbil,
assegut dalt d'un marge,
gaudeixo d'aquests moments:*

*El sol amaga els seus darrers raigs lluny, a l'horitzó.
Els ocells, silenciosos, s'oculten per dormir;
apareixen les primeres estrelles;
a baix, al poble, els pastors tanquen els ramats.
S'encenen els primers llums;
un gos borda l'arribada del seu amo;
les dones, a la cuina, preparen el sopar.
Se sent un tractor que torna cap a casa carregat d'alfals.*

*Les darreres vermellors del sol envolten el poblet
d'un ambient fantàstic.
Les muntanyes es perfilen, canvien,
desapareixen una darrera l'altra.
Ve la pau, la negror impenetrable de la nit.*

*L'esperit, cansat de la jornada ja passada, contempla l'espai,
se submergeix, s'enfonsa en la immensa foscor,
s'eleva, no hi ha res que el torbi.
Per uns instants resta sol,
allunyat del que el lliga,
prop del que l'envolta,
que el fa ésser: rep la vida,
se sent feliç, abraça la profunditat de l'univers.
Tan sols un instant...*

*Després torna, veu el que l'envolta i
maleeix la seva mala sort:
per uns instants s'ha sentit feliç, ara ha d'anar a sopar.*

JORDI MAS
6 juny 1974